

geheel te verkrijgen. Immers gaat men het koor vergrooten, dan zal de begeleiding minder goed tot zijn recht komen, zal het orkest door de koor-massa's worden overstemd, een euvel dat slechts gedeeltelijk verholpen wordt door het verdubbelen van de orkestbezetting. Evenals vorige jaren werd de begeleiding verzorgd door het Utrechtsch Stedelijk Orkest, terwijl het clavicimbel door Marie Landré en het orgel door Valentijn Schoonderbeek werd bespeeld. Behoudens enkele kleinigheden, die even de harmonie stoorden, was de begeleiding zeer correct, waardoor ook verschillende kleine trekjes, die juist zoo passend den tekst illustreeren, zeer goed tot hun recht kwamen. Jo Vincent gaf een sublieme vertolking van de zeer fraaie sopraansoli. Jammer dat soms even het tempo waarin de begeleiding gespeeld werd deed denken aan minder vlot volgen. Annie Woud deed den altsoli volle recht en vooral in de duetten voldeed zij zeer goed. Door hernieuwde ziekte van Louis van Tulder moest deze vervangen worden door Willi Lorscheider van Frankfurt. Het moel gezegd, dat deze solist het ondankbare werk van invallen goed heeft volbracht. Natuurlijk was zijn vertolking niet zoo als wij die gewoon zijn van Louis van Tulder en was hier en daar merkbaar het niet geheel aanpassen aan de rest, maar over het geheel genomen moet hem dank gebracht voor het gepresteerde. De tenor-aria's werden zeer goed vertolkt door Henk Viskil, terwijl de bassoli werden gezongen door Max Kloos, Willem Ravelli en de kleine partijen door Lucien Louman en Herman Hülsman. Ook deze solisten hebben zich uitstekend van hun taak gekwet, zoodat de Nederlandsche Bachvereniging weer met voldoening op deze uitvoering mag terug zien. D. S.

Psalmzingen — een geestelijk werk.

Geheel onder den indruk van wat het kerkkoor der Russische Orthodoxe Theol. School in de Oude Kerk te Amsterdam presteerde, schreef H. R. in „De Standaard” den anderen dag:

„Dr M. J. A. de Vrijer heeft dezen avond geleid en op zijn verzoek hebben wij den Russen laten hooren hoe wij zingen. Het was Psalm 68:10. En begeleid door het machtige orgel was het merkbaar hoe groot de ontroering der aanwezigen was. Aan dezen zang der „gemeente” was merkbaar, dat de aanwezigen, onbewust wellicht, begrepen hadden het woord van den Koorleider Ivan Danissor, in het programma afgedrukt: „Het zou een groote fout zijn, wanneer men „deze kunst en deze schoonheid benaderde als de „gewone wereldsche schoonheid, want de schoonheid „van de Kerk is geestelijk, en de kunst, die haar „dient is geestelijk.”

Is ons psalmgezing dus ook een geestelijk werk, dan benadere men het ook nimmer met den maat-staf van „schoonheid” in muziek. Daarom is het niet alleen onbillijk, maar doet het ook pijn, te lezen van Prof. Zander, den door „De Standaard” over een en ander onderhouden leider van het Russisch Studentenkor, op de hem gedane vraag: „Hoe vond u het zingen in onze kerken?”

„Niet erg muzikaal, maar het was een antwoord vol religieuze bezinning, een dialoog van twee Christelijke Kerken en als zoodanig heeft het ons zeer getroffen.”

Want dat „niet erg muzikaal” is hier te onpas, valt geheel buiten het kader.

Psalmzingen is een geestelijk werk!

En het is blijkbaar dien avond, daar in de Oude Kerk van Amsterdam van een zeldzaam innerlijke „zuiverheid” geweest, even waardig opgeteekend te worden door „De Standaard” als de uiterlijke welluidendheid der Russische Studentenzangers. J. Z.

ZENDING EN EVANGELISATIE

Het Zendingsambt. 1)

I.

Reeds lang was bekend, dat Ds K. van Dijk een eigen meening had inzake het „Zendingsambt”. Bestudeering daarvan leek ons zeer gewenscht.

Wij verzochten derhalve Ds van Dijk het referaat in „De Reformatie” te mogen afdrucken, hetgeen door gebrek aan ruimte eerst heden kon plaats vinden. De stellingen van Ds van Dijk namen we reeds op in ons nr. van 20 Sept. 1935. Redactie.

Zeër geachte Vergadering,

Het verbeugt mij, en ik ben er hen, die mij de gelegenheid daartoe hebben aangeboden dankbaar voor, dat ik heden in uw midden iets mag zeggen over het zendingsambt.

Met het aan de orde stellen van dit onderwerp bedoel ik natuurlijk uit te spreken, dat er een zendingsambt is, en wel een ambt, dat speciaal voor de zendingstaak der Kerk door Christus gegeven is, en waarvan de Kerken, bij de vervulling van die taak, ook gebruik behooren te maken. Ik

1) Referaat, gehouden op de Predikantenconferentie, 19 Sept. 1935 te Leeuwarden.

ben het niet eens met de opvatting volgens welke wij voor die taak geen ander ambt ontvangen hebben dan het ambt van den dienaar des Woords; maar ben overtuigd, dat voor die gewichtige, en omvangrijke taak, evenals voor de verzorging en regeering der Kerk, een speciaal ambt gegeven is, waaraan de Heere de bevoegdheden heeft verleend, die juist voor de uitvoering van het zendingswerk noodig zijn.

Van dit mijn gevoelen wil ik trachten in uw midden rekenschap te geven, waarbij ik mij van tevoren voor uwe welwillende kritiek houd aanbevelen, zoo gij van meening mocht zijn, dat dit mijn gevoelen in strijd komt met wat Gods Woord ons aangaande de ambten, door den Heere voor Zijn Kerk gegeven, leert.

Bij mijn betoog zal ik den inhoud en de orde volgen van de stellingen, die over mijn onderwerp van tevoren zijn gepubliceerd, en waaruit gij van de hoofdzaken van mijn referaat reeds kennis hebt kunnen nemen.

Als grondslag voor mijn betoog zij het mij vergund in de eerste plaats iets op te merken over de ambten in het algemeen.

1. Een ambt, daaronder verstaan wij in het algemeen een dienst, die door een machthebber aan een onderdaan wordt opgelegd, ten behoeve der uitoefening van zijn regeering. Een ambtenaar van den Koning doet als zoodanig iets, wat tot des Konings eigen taak behoort; maar wat de Koning nu, inplaats van het persoonlijk, met eigen hand te doen, laat uitvoeren door één van zijn onderdanen, die daartoe door hem met de noodige macht en het noodige gezag bekleed wordt.

Het spreekt vanzelf, dat de Koning, als hij een ambtenaar aanstelt, niet eerst vaststelt welke bevoegdheden of welke macht zijn dienaar hebben zal, om hem eerst daarna een of andere taak te geven; maar dat hij omgekeerd eerst vaststelt, welke taak hij wil overdragen, om daarna aan zijn dienaar de macht en de middelen ter beschikking te stellen, die voor de richtige uitvoering van die taak noodig zijn. Het werk is er, dat gedaan moet worden, en waarvoor de Koning zich wenscht te bedienen van sommige zijner knechten. Dat werk is de zaak des Konings. Daarom zorgt hij ook, dat, wie hij met de uitvoering van dat werk belast, ontvangen, wat ze daarvoor noodig hebben. En als de taak verschilt, die aan verschillende personen wordt opgedragen, dan verschilt ook de last en de macht, die zij voor de uitvoering van hun taak ontvangen.

Zoo is het in de koninkrijken dezer aarde. Zoo is het ook in Christus' Koninkrijk.

Hij is het Hoofd der Gemeente. In Hem, den Gezalfden Profeet, Hoogepriester en Koning, is alles, wat voor de verlossing, en bewaring en regeering van Zijn volk noodig is. Het ontbreekt Hem aan de wijsheid, aan de macht en aan de liefde niet om Zijn Rijk te vergaderen en te volmaken. Maar het behaagt Hem om bij dien arbeid Zich te bedienen van menschen, aan wie Hij daartoe een bepaalde taak geeft, en dus ook de macht en de gaven, die zij tot vervulling van die taak noodig hebben. En als er onderscheidene verrichtingen zijn, die aan verschillende personen worden opgedragen, die Hij met verschillende ambten bekleedt, dan zorgt Hij ook, dat ieders ambt juist geëigend is voor de vervulling van de taak, die daaraan is gesteld.

Dit is de reden, waarom Hij sommigen heeft gegeven tot apostelen, en sommigen tot profeten, en sommigen tot evangelisten en sommigen tot herders en leeraars. Hij gaf apostelen voor wat de speciale taak was der apostelen, en eveneens herders en leeraars voor het werk van herders en leeraars; en aan ieder van hen gaf Hij ook de plaats en de macht, die elk hunner voor de uitvoering van zijn taak zou noodig hebben. Daarom verbond Hij de apostelen niet aan één Gemeente, gelijk de herders, en gaf Hij aan de eersten een ruimere bevoegdheid en een uitgebreidere macht, dan aan de laatsten.

2. Welke ambten er in Zijn Koninkrijk zullen zijn, en wat tot de taak van ieder ambt behooren zal, hangt ook geheel van Christus af. Het komt noch aan de ambtsdragers zelf, noch aan de Gemeente, waarin zij hun ambt bedienen, toe, willekeurig vast te stellen, wat hun taak zal zijn, en welke macht zij zullen oefenen. Wat hun plaats en hun macht bepaalt is eenig de vraag, wat Christus door hen gedaan wil hebben. Indien zij van Christus' wege tot regeeren zijn geroepen, dan ontvangen zij ook de macht om te regeeren, altoos binnen de grenzen van den kring, waartoe zij naar Zijn beschikking behooren. Maar als zij geroepen zijn om uit te gaan als Zijn gezanten om in de wereld der volken Zijn Koninkrijk te stichten, dan ontvangen ze het ambt en de macht, die tot dat werk behooren. Naar den wil en de bedoeling des Heeren hebben te vragen, zoowel degenen, die tot ambtelijken dienst in Zijn Koninkrijk geroepen worden, als degenen, die Hij gebruikt, om voor Hem Zijn dienaren te kiezen, en aan te stellen of uit te zenden. Het komt er dus voor ons op aan wel te verstaan, welke ambten de Heere voor Zijn Kerk heeft ingesteld, en welke taak Hij aan elk van die ambten heeft toegedacht.

3. Als wij ons met de vraag, welke ambten er naar des Heeren bedoeling in Zijn Kerk zullen zijn, wenden tot de Evangelien, die ons des Heeren werkzaamheid, en Zijne ordeningen, die Hij voor Zijn Kerk gegeven heeft, beschrijven, dan blijkt allereerst, dat Hij persoonlijk geen ander ambt heeft ingesteld dan dat van Zijn apostelen. Want wel lezen wij, dat Hij 70 mannen uitzond, om binnen de grenzen van het Joodsche land de nabijheid van Gods Koninkrijk aan te kondigen, maar zij ontvingen geen blijvende taak in den Heeren Koninkrijk. Met den eenen rondgang dien zij volbrachten, schijnt hun werk geëindigd te zijn. Zij volbrachten een bepaalden dienst; maar een ambt ontvingen zij niet.

Met de apostelen, of zooals zij in de Evangelien vaker genoemd worden, de twaalfen, was het anders. Terstond bij hunne roeping blijkt reeds voor welk een gewichtige taak zij door den Heere waren uitverkoren. Aan den dag, waarop Hij hen riep, was een nacht voorafgegaan, waarin Hij biddende gebleven was tot den morgen. Ook eischte Hij van die apostelen, dat ze alles zouden verlaten, om bij Hem te blijven al den tijd van Zijne omwandeling op aarde. Al dien tijd onderzochte Hij hen, en arbeidde aan hunne vorming voor de groote taak, die Hij hun had toegedacht. En welk een taak was dat?

In hoofdzaak was het drieërlei arbeid, dien de Heere na Zijn heengaan van deze aarde door de Zijnen gedaan wilde hebben. En tot die drieërlei taak ontvingen de apostelen bij verschillende gelegenheden van Hem de opdracht. Vooreerst werd aan sommigen hunner bij hunne in-dienst-treding reeds verzekerd: Ik zal u visschers van menschen maken. Dat was hun zendingstaak, die hun vooraf na de opstanding des Heeren uit de dooden, duidelijk en nadrukkelijker werd opgedragen, en waarvan al de Evangelisten, benevens het boek der Handelingen, melding maken. Het was een groote taak, want daartoe behoorde, dat ze zouden heengaan in de geheele wereld, de volken onderwijzende, predikende het Evangelie aan alle creaturen, als Christus' gezanten van Hem getuigende, beginnende van Jeruzalem, en niet eindigende voordat het Evangelie in de geheele wereld gepredikt zoude zijn, tot een getuigenis voor alle volken.

In de tweede plaats wordt hun een taak gegeven in de Gemeente om te waken voor de goede orde en den vrede binnen hare poorten, als hun de sleutelen des hemelrijks worden toevertrouwd, en zij de opdracht ontvangen om des Heeren kudde te hoeden en te weiden.

En in de derde plaats ontvangen zij de opdracht om getuigen van Christus, in het bijzonder van Zijne opstanding, te zijn. Tot die taak zijn zij bekwaamd doordat zij al den tijd, dat Hij met hen in- en uitging, aanschouwden en dienaars des Woords geweest zijn. En opdat zij in hetgeen zij als oog- en oorgetuigen aangaande Hem verklaard zouden, zich niet mochten vergissen, zegde Hij hun den Heiligen Geest toe, die hun indachtig maken zoude, wat Hij gesproken had, en hun de toekomstige dingen zou verkondigen.

4. Het was met name dit laatste deel van hunne taak, waartoe de apostelen bijzonder waren toegerust, en waarin zij niet door anderen na hen vervangen konden worden. Na hen zou niemand, als zij, kunnen zeggen: Hetgeen van den beginne was, hetgeen wij gehoord hebben, hetgeen wij gezien hebben met onze oogen, hetgeen wij aanschouwd hebben, en onze handen getast hebben van het Woord des Levens, dat verkondigen wij u. Dat getuigenis, dat niemand kon geven, gelijk zij, was van het allergrootste gewicht, want het bevatte heel de openbaring van Jezus Christus, den beloofde aan de vaders, den te Zijner tijd verschenen Vorst en Zaligmaker. Wie dat getuigenis wegneemt, die neemt voor alle volgende geslachten den Christus weg. Want Hij is slechts eenmaal geopenbaard om de beloften des ouden Verbonds in vervulling te doen gaan, om een eeuwige verzoening aan te brengen. Latere getuigen van die heilrijke openbaring zijn er niet en kunnen er niet wezen. Maar het behoeft ook niet. Want de apostelen hebben hun getuigenis gegeven. Gods Geest, die in hen was, leidde hen zoo, dat zij het niet laten konden om te spreken, wat zij gehoord en gezien hadden. Ook werden ze zoo geleid, dat hun getuigenis in schrift werd vastgelegd voor alle volgende eeuwen, en voor alle volken.

Op deze wijze zorgde de Heere, dat deze taak, waarvoor Hij Zijne apostelen had toegerust, ook door hen in hunnen tijd volbracht kon worden. Hun getuigenis bleef. Het werd in schrift verduurzaamd, en tegelijkertijd werd de mogelijkheid geschapen voor vermenigvuldiging van dat getuigenis in onbepaalde veelheid.

Niet om hen te vervangen, maar om voor dien allereersten tijd hun getuigenis te vermenigvuldigen en te bevestigen, gaf de Heere naast de apostelen in hunnen tijd bovendien de profeten des Nieuwen Testaments, die door bijzondere begaving en drijving des Heiligen Geestes mede getuigenis gaven aan de waarheid, door de apostelen verkondigd; en die ook door Hem bekwaamd werden om hun getuigenis te boek te stellen. Tot die profeten zijn te rekenen mannen als Markus en Lukas en Jakobus, die hoewel ze niet behoorden tot de twaalfen, toch door den Heere

vervaardigd we van die dingen, of van nog leven of getuigenis, d gegeven werd, Heiligen Geest, als het woord v uigenis, deze v eden, waardoor geleed hebben, ood door Zijne als levende stee Christus zijn.

Evenwel, wat apostelen gold, gemooten, de pr gen, dat kon o tak, die hun w den zij te wij goring en de arde. In de v edrediging van worden zij, weg eid, hunnen a zoelang vo Gemeente over bestaan tot aan echen. Dus m gerd, en moe worden wegget worden.

TIPEL

„De Wachter”

Men weet, d scherp debat ge en Ds H. Ste tijl toen er ge polemiseeren ge een jammerkla gepolemiseerd datum en doen ens vragen: w de twee boveng is juist niet le isheid. Ds St in zake de le afwek van Go de oude dwalin terink antwo der zaak niets der debat niet.

De Steen h den titel „Pers tracht aan te t Christologie va Word ingaat. or hierop niet De zaak is e is ik onlangs heft plaats g Waterink l verken om all der kerken zou mo kunnen Waterink b bezwaren daart om door beide staande uit Ge en Prof. Wa Dit is, naar leven. Tenmin de laatste jare dus een commi over deze zaak niet het oordeo vraag wordt. 2 wenschelijke va resultaat afwa uitpraak. Deze wel gepublicee publiek debat. belang in de u hoogleeraren d bekend. We zullen zijn en -

Dr. W. A. v. Es Men bladere Geref. belijden terag een door lette eens op de belijdenis o leerd. De Fram kelen; onze Ne daarentegen m beelden kunnen die kerken van van Gereforme inziena w wat uit he onder ons nationaal gres heeft een congres, i tend zich op formulieren v daarin ook de